

deraf har ubledet, at der fra Finantsministeriets Side ikke skulde lægges særdeles Vægt paa, om Krigsskattens hele Beløb gik ind i Året 1850, da maa jeg først bede bemærket, at denne Ytring af Udvalget nærmest maa forståes i Forbindelse med den foregaaende Sætning om Creditbeviserne. Det har nemlig været min Anskuelse, som jeg har tilladt mig i den paa-beraabte Conference, at udtale, at jeg ikke nærrede nogen synderlig Betænkelighed ved at kunne holde Creditbeviserne i Cours, om ogsaa deres Beløb ikke blev opkrævet i indværende Åar, og jeg antager heller ikke, at der fra Banskens Side, med hvilken jeg har confereret om Creditbevisernes Udstadelse i saa Henseende, vil møde nogen særdeles Bæmskelighed, om ogsaa Udvalgets Forslag blev taget til Følge. Derimod har jeg ikke i den Almindelighed udtalt mig for Udvalget om, hvorvidt det var tilraadeligt eller ikke, at Krigsskatten blev fordeelt paa flere Åar, som det nu vil være nødvendigt at gjøre ligeoverfor Thinget, og efter at Sagen har undergaaet det samlede Statsraads mødne Dverveilelse. Hvad nu det Hovedspørgsmaal i Sagen selv angaaer, om det skulde være tilraadeligt at fravige Lovudkastet paa dette Sted og fordele Krigsskatten paa længere Tid, da maa jeg først paaberaabe mig hvad det erede Udvalg selv sag. 1 anden Spalte har udtalt, at det ikke nærrede nogen Tvivl om, at Landet kunde bære denne Skat i hele sit Omfang i eet Åar, hvis det skulde være absolut nødvendigt, og denne Ytring fritager mig fra at trætte Thinget med at fremkomme med statistiske Data for År Landets Skatteevne, naar det var absolut nødvendigt, nok vilde være istand til at bære hele Krigsskatten i indværende Åar. Jeg tror derfor, at Sagen i Dieblisset mindre behøver at dreie sig om Spørgsmaalet, om Landet virkelig kan bære den eller ikke, da jeg i den Henseende tør stole paa, at hvad Comiteen har udtalt efter mødent Dverlæg i Forbindelse med Regjeringens Lovforslag vil give tilstrækkelig Oplysning om, at man i saa Henseende kan antage, at Landet er istand til at bære den. Det, som Spørgsmaalet dreier sig om, er fornemmelig, om det er nødvendigt, at man i den Grad gaaer Landet nær, som man uden Tvivl under alle Om-

stændigheder maatte, naar man vilde opkræve Skatten i et Åar alene, og i saa Henseende maa jeg udtale, at der har været stor Tvivl hos Regjeringens egne Medlemmer. Paa den ene Side har man fundet det meget betænkeligt saavel med Hensyn til vore egne politiske Spørgsmaal som med Hensyn til hele Europas politiske Stilling, at affjære sig saa at sige Leiligheden til i Året 1851 at have Statsborgernes Skatteevne aldeles ubenyttet og udeelt til Beskrivelse af dette Åars egne Fornødenheder; men det er ikke blot af Hensyn til disse politiske Forhold og hvad Fremtiden maaffee endnu kan have bestemt for Danmark, at man har fundet Sagen betænkelig, men man har ogsaa, selv naar man tænkte sig en Fred tidlig opnaaet, og en saadan Fred, som ikke kunde ventes truet af det øvrige Europas politiske Forhold, fundet det ikke ubetænkeligt, fordi der efter Freden endnu kunne stilles saadanne Fordringer i den nærmeste Fremtid til Borgernes Skatteevne, at det kan være tvivlsomt, om man bør stole paa, at Året 1851 vil kunne bruges til at besejre nogle af de Udgifter, som allerede ere komne til Anvendelse i 1850. Paa den anden Side har Regjeringen maattet tage under Dverveilelse det særdeles Usikkelige i ikke at gaae Statsborgerens Skatteevne nærmere end høist nødvendigt i indværende Åar. Vi have ikke kunnet overse, at det er et betydeligt Offer, som forlanges af Danmark, at det, efterat have baaret hvad Danmark har baaret i 1848 og 1849, og efter at have udredet, hvad der allerede er udredet, uden videre skulde udrede 4 Millioner i et Åar fordeelt paa eet Åars Høst, istedetfor at den forrige Krigsskat fordeelttes paa 3 Terminer og altsaa paa to Åars Høst. Vi have deri fundet Ojfordring til alvorlig at overtænke vor politiske Situation, og uagtet man vistnok ikke vil forlange at Regjeringen skal udtale noget Bestemt i saa Henseende, har det dog maattet være Regjeringens Pligt at søge at komme til et saadant Resultat, som med Hensyn til nærværende Sag kunde være af Interesse for det høitærede Thing, og jeg skal da paa Regjeringens Vegne udtale, at Regjeringen ikke drifter sig til at erklære det for absolut nødvendigt, at Krigsskatten opkræves fuldt i dette Åar. Saaledes ville de